

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ANIVERSARI.

UARANTA vuit anys han necessitat los carlins de Barcelona per recordar-se que l' dia de Sant Jaume de l' any trenta cinc del present sicle, las turbas populars ván incendiar alguns convents, degollant á unas quantas dotzenes de frares, ab motiu de que aquests, segons de públich se deya, eran espías dels carlins, que en aquella època feya ja dos ó tres anys qu' estaven cometent las més grans atrocitats per la montanya.

Al cap de quaranta vuit anys de aquestes terribles escenes, los carlins de la *Juventut catòlica* han fet una manifestació vergonyant, costejant una renglera de missas que s' han celebrat en la parroquial iglesia de Santa Ana, ab lo sant intent de passar revista de las sèvases forses, y de fer recaure sobre'ls liberals l' odis-sitat de un fet que per grave que siga, may ho serà de bon trós tant com los crims de totas menas qu' en totes las èpocas ha comés la faramalla clerical-carlista.

Hi ha que tenir en compte que la crema dels convents vā venir després de anys y sigles enters de iniciats y tropelias.

Los crims de la Inquisició, las cruelets dels reys absoluts, los perjuris y las venjansas de Fernando VII, entregat en cos y ànima á la congregació apostólica: las fogueras, la forca y 'ls fusellaments en permanència; las deportacions en massa, y per últim l' alsaient carlista, sembrant per tot arreu dol y extermini, foren les causes que provocaren l' indignació del poble, llansanto contra 'ls caus de ahont creya ell que sortia tanta maldat y tanta infamia.

O sinò recòrdis que Reus sigüé la primera població d' Espanya que calà foch als convents. Era l' 22 de juliol quan se rebè una notícia funesta. Un destacament de milicianos, fi ls tots de Reus, que venia de un punt fortificat de la ribera del Ebro sigüé sorprès per una partida de facciosos. Set infelissos que caygueren en son poder foren assassinats de la manera més bárbara. Manava la partida un frare franciscà del convent mateix de Reus, d' aquell convent mateix de ahont sortian en temps de Calomarde totes las denuncias contra 'ls liberals, de aquell convent mateix qu' entregà á la rebelió del any 27 lo célebre Pare Punyal, malvat energúmeno que debia l' sobrenom de Pare Punyal á eos instints salvatges y sanguinaris.

Qué té de estrany, que l' assassinat de set infelissos pares de familia, ordenat per un frare de aquell convent, provoqué la cega indignació del poble de Reus? Qué té d' estrany que las espurnas de aquell incendi, calessin foch als convents de Barcelona y de un gran número de ciutats d' Espanya?

Los inquisidors, los absolutistas, los apostòlichs y 'ls carlins havian ensenyat al poble á no tenir pietat. La fiera atormentada á mansalva durant tant temps, rompia 'ls ferros de la gabia y s' hi tornava. Miracle es encare que no fés més desgracias. Perque si s' ha-gués de passar balans y contar gota de sanch per gota de sanch, per cada frare que morí en l' explosió del any trenta cinc, trobariam més de mil victimas sacrificadas, durant anys enters y ab una constancia infernal pels fanàticxs sectaris de l' inquisició y del absolutisme.

Y donchs qué s' han figurat los individuos de la *Juventut catòlica* al recrearse recordant una fetxa, qu' els primer que ningú tindrian que olvidarla?

Sos antecessors en ideas feren tot lo possible per provocar aquella matansa. Els condensaren la tempestat, ells la formaren, aixis donchs si sobre d' ells vā caure un llamp, sèva es la culpa

Per això avuy al veure 'ls passá l' portal de l' iglesia de Santa Ana, ab l' excusa de resar y realment ab l' idea malèfica de concitar odis y rancunias, fentse la víctima, quan en realitat son ells los butxins, no puch ménecs de preguntarlos:

«Y qu' es lo qu' hén fet vosaltres desde l' any 35 de tant fúesta recordansa? Hén pregat á Déu compungits y disposats á no provocar may més las iras populares? Hén fet, com deviau, de la santa religió, qual nom vos poséu als llabis sempre, un refugi de pau, de perdó y misericordia?»

L' última guerra civil es prou á la vora per respondre'ns.

Qué havéu fet ab los carabiners de Ripoll? Qué havéu fet ab los infelissos presoners de Llayers y Vallfogona? Hont son los defensors de Berga? Y 'ls infelissos voluntaris de Cardedéu rendits baix paraula de honor de que la vida 'ls seria respectada? Y 'ls defensors de Vich? Y 'ls habitants de Cuenca, Vendrell, Granollers, Igualada y cent pobles més que queyan entre las vostras úrpries? Y la sima de Igusquiza? Y Saballs? Y Rosa Samaniego? Y el Cura de Santa Cruz? Y 'l capellá de Flix?...

Vaja, prou, que embrutriam tot lo present número si haguessem de inventariar no mes los titrichs, vergonyosos y criminals recorts que deixáreu al vostre pás, durant tota la passada guerra.

Y encare avuy entréu á la iglesia, creyentvos tal vegada qu' enganyareu á Déu y al mon ab actes per l' istil del que vareu realisar lo dia 26, celebrant, baix la forma de missas la 48ª aniversari de la crema dels convents.

Insonsats! Lo mon vos coneix y 'us desprecia. Y Déu al véure'us las mans tenyidas de sanch fràtrida, y al escrutar la vostra conciencia tenebrosa, si pogués baixar de la créu vos treuria del temple á latigassos.

P. K.

PORVENIR BRILLANT.

A escena passa en un saló de la casa que D. Carlos seté habita á Venecia, (suposant que D. Carlos es á Venecia encara, pues aquet bon senyor muda tot sovint de pis com los mals inquilinos, y tant aviat es á Sant Pere com á Sant Pau).

L' heroe d' Oroquieta está pentinant al gat; no 'qu' ell té devegadas, sino un que corra per la casa A mitj pentinar entra un criat; s' incina y escup á lo pinxo: es lo saludo d' ordenansa.

—Senyori

—Qué hi há?

—Un missatjer que vè d' Espanya solicita ab molta insistència una audiencia de sa excelència.

—Digali qu' entri; y un' altra vegada no enrahonis en vers.

Entra l' embajador. D. Carlos se 'l mira, examinantlo de cap á peus: lo que més l' hi xoca es la cara, y, sobre tot, la circumstancia de ser ratat de nas.

D. CARLOS.—Mestre, ja 'm penso qui ets: ets lo Nas-ratat.

EMBAIXADOR (assombrat).—En efecte! La penetració de sa majestat es piramidal.

CARLOS (rikent).—Je, je! La mèva penetració.... Vaval! Preguntaho á totes las amigas que hi tingut.... Pero, veyám: ¿qué 'm portas de nou? Los mèus estimats sùbdits me cridan, tal vegada, per que vaja á fer los felissons?

EMBAIXADOR.—Fá sis días que falto d' Espanya y no sé á horas d' ara si haurán tingut aquesta idea; pero quan me 'n vaig anar, pensavan tant en cridar-lo com ara plouhen sindrias.

CARLOS.—Y donchs! Quin objecte 't porta, Nas-ratat del anima?

EMBAIXADOR.—Tragerias! Es precis que l' hi parli ab franquesa, com à bon català.

CARLOS.—Si, si: al pa, pa, al vi, vi, y als tiros... camas ajudéume...

EMBAIXADOR.—Pues bè; vosté ja sab que 'l nostre partit, si bè 's componia de personas de valer y representació, era algo reduhit de número: tres ó quatre centas personas, á lo més, figuraban en las nostras llistas...

CARLOS.—Cóm, tres ó quatre centes? Y 'ls mèus exèrcits?

EMBAIXADOR.—Rey; un adulador ment; pero un Nas-ratat diu lo que pensa. Allò no eran personas, allò eran llops.

CARLOS.—Nas, Nas! Mira lo que dius! Los mèus exèrcits se componian de personas com tú y com jo...

EMBAIXADOR (inclinantse).—Com vosté vulga. Pero aném al cas. Lo poch que quedava del nostre partit, mermat per las baixas, las traïcions y 'ls attractius del presupuesto, està en camí de aniquilarse completament si sa majestat no crida 'l quién vive.

CARLOS.—Oh! això ray, ¡quién vive!

EMBAIXADOR.—Nó, no es això lo que vull dir. Escolti y comprendrà la gravetat de las circumstancies.

CARLOS.—Ja veurás, no tinch paciencia pera escoltar

als homes: un' altra vegada envié una noya pera embaixadora... En esteix, y lo gasti romansos.

EMBAIXADOR. — Pues b'e: succeix que una pila de personas com cal, que avants militaven baix la nostra bandera per amor à la religiò, han inventat la estranya teoria de que 's pot ser catòlic sense ser carlista.

CARLOS (irritat). — ¡Y no 'ls han empalat encara? ¡Y no 'ls han fet carn de salisitas?

EMBAIXADOR. — Y lo mateix que diuenells, ho han repetit uns quants capellans.

CARLOS. — ¡Horror! Calla... calla, que crech que 'm va a agafar un treball.

EMBAIXADOR. — Y alguns bisbes los fan coro...

CARLOS. — ¡Oh!

EMBAIXADOR. — Y 'n nunci apostòlich ..

CARLOS. — ¡Uh!

EMBAIXADOR. — Y 'l mateix Papa...

CARLOS (alsantse frenetic). — Bè, bè, bè! ¡Aquestas tenim? Mira; avisa als capellans, als bisbes y als...

EMBAIXADOR (interrompentlo). — ¡Oh! Ja han sigut avisats trenta vegadas, y 'sab com han respost? Excomunicant als que 's mantenen fiels á sa majestad.

CARLOS. — Donchs digals que 'ls trechs de capellans, de bisbes y de nuncis; y... en quan al Papa deixamei per mi. Vés; còntals que si ells excomunican als altres jo 'ls excomunico á n' ells, y feslos sapiguer que 'l dia que jo siga rey, los faré donar cinquanta palos per barba... encara que vajin afeytats.

EMBAIXADOR. — Permétim que l' hi fassi observar que aquesta resposta es molt crua.

CARLOS. — Que la rosteixin y si no 'ls agrada que la deixin.

EMBAIXADOR. — Repari que això portará disgustos.

CARLOS. — Encara que porti 'l cólera.

EMBAIXADOR. — Mira que la prudència es necessaria, y...

CARLOS (exasperat). — Lo qu' es necessari es que toquis lo dos del davant meu, y que te 'n vajis á Espanya á dir lo que has sentit.

EMBAIXADOR (saludant). — Està b'e, obeyiré cegament, pero... 'm sembla que aixis no serà may rey...

CARLOS (acompanyantlo á la porta). — ¡No ho tinch de ser! Del mateix modo.

(L' embaixador se 'n vā: D. Carlos se queda sol, y, continuant pentinant al gat, exclama ab una rialla d' oca):

— ¡Diu que no seré rey d'Espanya! Casi, casi que ja 'm van passant las ganas de serho. Aixis com aixis, segons veig, l' oncle Chambord pensa ferme heréu, y com que ab dugas coronas no 'm entendria de feyna, prefereixo ser rey de Fransa... ¡Qué se 'ls espinyin los espanyols! ¡No es veritat, marruxa!

Lo gat se 'l mira y tanca 'ls ulls com si volgués dir:

— ¡Qu' es ximple aquest home!

FANTASTICH.

ODEO de activitat.

Dividres ván presentarse al Senat los pressupuestos de Cuba; al mateix dia vā nombrarse la comissió y vā constituirse; al mateix dia vā estudiar lo pressupuesto; al mateix dia vā donar dictámen; al mateix dia vā posarlo en net, vā llegirlo, vā lograr que 's declarés urgent y vā aprobarse.

Are no més falta una cosa: que ab un dia cobrin totes las contribucions y ab un dia se las puleixin.

Y aixis dels pressupuestos de Cuba podrán dirne: *Flor de un dia.*

— Bel'o pais debe ser el de Amèrica papá...

A un francés l' hi prenen lo rellotje y ell se lamenta amargament.

Un desconeugut se l' hi acosta: — ¡A quiñ punt l' hi han pres? pregunta.

Lo francés respon que ha sigut davant del *Principal*, y 'l desconeugut l' hi diu: — No es cosa nostra: si ha sigut davant del *Principal* es qüestió de la companyia madrilenya; pero no hi fa res, si vol comprá 'l rellotje, ja 'l trobarém.

Y s' assegura que 'l francés després de donar una cantitat per las ànimes del purgatori, vā recobrar la prenda.

Aixó es un gust.

Recordan aquell célebre rector de l' Atmetlla de Tárrega que no velia confessar á un moribundo si avants no feya renúncia dels bens procedents de la desamortisació eclesiàstica que havia comprat?

Vá seguirseli causa: los vehins de l' Atmetlla anavan á pendrehi part, y se 'ls demanda que no ho fessen, que 'l rector donaria una satisfacció pública; y en una paraula que 'l trasladarian á un' altra parroquia.

Ab gran noblesa de cor renunciaren los vehins á la

satisfacció, contentantse ab que 'l rector fos trasladat.

Donchs b'e: s' ha fallat la causa, sent sobreseida, y avuy que ja 'ls vehins no poden declarar en contra se falta á la paraula que vā donarse 'ls de tréurels al rector del poble.

Aquest escandalós engany enclou una màxima moral:

— De rectó y capellanet, no te 'n fihis: tira al dret.

L' escena que vaig á referirlos ha passat á Manzanares (Aragó).

Un marit gelós de la sèva dona, un vespre para una trampa de agafar guineus al peu de la gatona de la porta del carrer, en lo llach ahont acostumava á deixar la clau de casa.

Després se 'n vā y quan torna 's troba ab un mano arrupit que tenia la mà agafada á la trampa y que impossibilitat de tréurela gemegava amargament.

Lo mano en qüestió era lo rector del poble.

La brometa l' hi ha costat i' amputació de la mà. Y are no pot alsar l' hostia consagrada y haurá de torná á deixarse creixe 'ls pés de la corona.

No té més que un consol.

Quan no siga capellá, si vol tenir dona, podrá casarse.

Llegeixo en un periódich de Madrid:

«Segons lo rey de Baviera, 'ls monarcas de avuy dia ho son més de nom que de fet.

»Dochs home, pèl que queda.....»

Una opinió de un tal F. S. S autor de un article que ha publicat *El Correo Catalan*:

«De consegüent (salvo 'ls cassos de bona fè, ignorància ó indelebració) ser liberal es més pecat que ser blasfemo, lladre, adulteró ó homicida ó qualsevol altre cosa de las que prohibeix la llei de Déu y castiga sa justicia infinita.»

Y diuen que 'l *Correo Catalan* es revisat per l' autoritat eclesiàstica.

Y asseguran que l' autor de aquesta barbaritat es un capellá.

Y aquesta gent que duhen la xaveta al garí, entran si convé cada dia al confessionari, y son capassos de absoldre á un carlí homicida y lladre y no á un liberal decent y honrat!

En Cánovas se 'n vā ha anat á Fransa á passar l' istiu.

D. Anton, ab tot y ser conservador, ha de confessar una cosa: que en l'och està tant tranquil com en la República francesa.

La República es la pau.

Estadística dels anys que poden viure 'ls animals: La mula pot viure fins á 60 anys; lo caball 35; lo bou 30; la cadernera y 'l pardal 25; lo gos y 'l porc 20, la gallina 15 y 'l cotil 10.

¿Y 'ls conservadors? Sis anys escassos.

¿Y 'ls fusionistes? No arribarán á tres.

Menos encare que 'ls conills y las gallinas.

En Rius y Taulet ha conferenciat ab lo minstre de Foment demanant que s' interessi per l' extermíni de la fitxera.

Ja 'm sembla veure al minstre mirantse 'l fit á fit y dihen entre dents:

— ¡Vete 'n aqui un' altre!... Un arcalde qu' en bones paraules me demana que l' hi fassa 'l favor d' extermínalo.

En Martos ha sigut obsequiat ab un altre dinar y ha pronunciad un' altre discurs.

Es un verdum en Martos, que no canta sino quan l' hi omplan la menjadora.

Aquesta vegada ha dit de una manera clara y terminant qu' el está ab l' esquerra, que l' ajudarà tot lo que puga; pero qu' el dia del triunfo no vol l' orers.

Es natural: lo dia que serveixin l' estufat, la carn per en Martos y 'ls llovers per l' esquerra.

D' això ell ne diu desinterés!

Després de tot, en Martos no vol comprométres. Fins a're no ha dit encare: «Jo soch monàrquich.»

Lo que ha dit es lo següent: «Vosaltres embarqueu-vos, y jo 'm quedaré á la platxa pregant á Déu perque tingueu un feis viatje. Y aixis si 'l barco de la monarquia democràtica se 'n vā á fons lo fill de la mèva mare salvará la pell y s' estolviará de ser devorat pels peixos!»

LA VÉU DELS CORRESPONSALS.—Lo dia 22 y 23 Masquefa vā celebrar la festa major. Las societats de ball existents en aquella població, van anar á convidar al propietari don Joan Va's, qui vā respondre que seria socio á tot gasto ab la condició de que havien de ser expulsats Joseph Fosalva y son germà, personnes tant honradas com puga serho 'l senyor Valls, y que no tenen altre defecte sinó fer la contra á dit propietari en las èpoques electorals. Per supuesto, las societats no van accedir á tan ridículas pretensions.

Lo rector de Terregrossa es molt devot de las pessetas. A una partera pobra que vā demanarli la benedicció, vā negarli perque no tenia diners per ferse dir una missa. — A un noi pobre que vā morir, no volgué anarlo á buscar, dihen que l' hi portessin á la iglesia. ¡Vivan las pessetas y la santa comoditat!

Nos escriuen de Palma: «Lo dia de Santa Margarita vā ferse una professió molt lluhida. Lo Sr Bisbe s' presenta al comandant del cañoner demanant li que l' hi deien 20 mariners per lluir mes la professió. Lo comandant fer baldeo del barco. Inutil dir que á horas d' ara l' bisbe de Palma encare no ha pogut desarrufá 'l nas.

LA CAMPANYA D' ISTIU.

MINISTRE Y SUBSECRETARI.

— Veyam, passi una revista;

— Hi ha molta feyna atrassada?

— Hi ha una ley mija anotada,

l' assumptu del contratista,

uns planos per dona informe,

los comptes de dos trimestres,

un nou reglament pels mestres

y un projecte de reforma..

— Si qu' estém bén divertits!

— Per hont hém de comensar?

— Comensaré... per plegar,

y anarosen á Biarritz.

DON PRAXEDES.

La esquerra se 'm subleva,

la dreta 'm vā de tort,

si aduló als nous, disgustos,

si mimo als vells, pitjor.

Tohom vè ab amenassas,

tohom me mou rahons...

¡Qué faig? ¡Cóm me n' escapo d' aquesta confusió?

¡Bah, bah! Lo més bò y practich

serà aná á doná 'l vol...

Noy... busca la clau grossa

y vés, tanca las Corts.

UN HOME Á LA MODA.

Per l' anell b'e 'm darán quatre cents rals;

per l' agulla... posémihi una cinquena;

la capa, sent com es de bona mena,

meriré vuit ó deu duros bén cabals.

Tirémi lo sobretodo á la balansa,

juntémbi 'l pantalon, qu' es molt bonet;

ara femne de tot un bon paquet,

y aniré al empenyarho á la Esperanza.

¡Vet! aquí! Quan no s' es un perdonari,

desequat un s' arregla y surt d' apuros:

d' aquí un quart ja tindrà un grapat de duros

y podrà aná á fè 'l maco á Sant Hilari.

UN DIPUTAT.

— Ay! Altra vegada 'm trobo al carrer sol y perdut,

privat d' aquellas bacanyas que al Congrés feya ab tant gust.

Quan se tenen costums vellats,

lo cambiar'as es molt dur...

— ¿Qué faré? ¡Me 'n' niré á fora rodant per vall y per munt?

Si anava á visitá 'ls pobles qual representació duch!

Mes ¡qué hi fare al meu districte, si alí no 'm coneix ning

LA CAMPANA DE GRACIA.

avuy com que aném magrets,
á la Deliciosa... y gracies.

UN TREBALLADOR.

Vaja, ja ha vingut l' istiu
sério y picant com un bitxo...
(Quant penso ab alló del ditxo
que ara tota cuca víu!)

Tal volta tindrà rahò,
y hasta cert punt passa així;
las cucas ja viuhen, sí;
pero las personas no.

Lo mon riu y s' engalana,
tothom té las feynas llestas;
als richs se 'ls preparan festas,
á mí se 'm prepara gana.

C. GUMÀ.

N regidor de Madrit vá donar un cop de bastó ab punyo de ferro sobre 'l cap de un redactor del *Liberal* que s'havia ocupat de assumptos públichs que atanyian á dit regidor.

Y una vegada comesa una agressió tant salvatje, dos agents de l'autoritat ván guardarla la retirada y las espalllas, librantlo aixís de la indignació del públic.

¿No veuhen? Y després encare dirán que 'ls agents d' órdre públich no serveixen per alguna cosa.

Lo tribunal enten ja en l' assumpto.

Y per are ja ha demanat mil pessetas de fiansa al concejal agressor, y otras mil pessetas al periodista agredit.

Pero ja veurán com lo periodista després de tot será qui pagará la festa.

Naturalment: mirat baix lo punt de vista sagasti, resulta que 'l periodista vá fer malbè ab lo cap lo bastó de un concejal.

Hi ha un lance d' honor pendent entre 'ls directors del *Diario de la tarde* y 'l de la *Izquierda dinástica*.

Quan arribin á las mans
respondent al crit de guerra,
com que 'ls dos son esquerrans
tiraran ab la mà esquerra.

Ab motiu dels días de 'n Sagasta, recordava un periódich que Santa Práxedes vá morir crucificada.

La religió 'ns obliga á imitar al nostre patró.

Pero com qu' en Sagasta fa sempre las cosas al revés, en lloc de morir crucificat, crucifica eil al pais.

Lo jefe de la fusió 's diu Práxedes: nom de dona.

Lo jefe que volen los esquerrans se diu Cristina: nom de dona també.

—¿Cóm es posible qu' Espanya vaja bè, deya 'l ministre Frère Orban de Bélgica, ab uns oradors que enraionan tant y ab unas donas que tenen tant gauxo?

Entre 'ls esquerrans, oradors y donas forman una pessa.

Lo dia de Santa Práxedes al home del tupé varen obsequiarlo ab una serenata.

Los amichs de 'n Sagasta fan com el *Maestro de escuela*. Quan un deixebé en los exàmens diu un disbarat, á fi de que 'l inspector no se 'n adoni, 'l mestre crida:

—Música!.. música!...

Ha comensat á publicarse un diari esquerrá ab lo titol de *La Jornada*, dirigit per una persona que no sols havia desempenyat càrrecs dintre de la República, sino que vá firmar lo manifest de abril, de impecable oposició revolucionaria contra la monarquia.

Y porque vejan lo que son las cosas, avuy l' hi dona tant fort per la monarquia, que fins tracta de posar en ridicul als republicans.

—Dèu haver repassat lo pont de A'colea, aquest fulano?

—No senyor, ca, res de això: lo que ha passat es lo *Pont del Diable*. Vá sentir al otra part una sirena, una *Dona d' agua*, que 'l cridava ensenyantli un *pastelito* y s' hi vá deixar caure com una mosca sobre un terrosset de sucre.

—Y ha tingut éxit la seva evolució?

—Si, un éxit semblant al del *Pont del Diable* y *La Dona d' agua*: que sent comedias van convertirse en sarsuelas ab accompanyament de pitos.

La societat *D. Ramon de la Cruz* lo dia de Sant Jaume vá donar una corrida.

Los toros no eran siquiera cabras, eran anyells; no

eran de lliuras, eran de adarmes; no tenian banyas, sino orellas.

Y axis y 'ot y á pesar de colocarse hé perque 'ls matessin, van tenir de sufrir molt y passiò a mans de aquells toreros de *pa riure*.

La corredisa era de beneficencia.

—Recristo, deya un pobre toro quan tenia ja dotze punxadas: si aixó es beneficencia, que 'm rosteixin de viu en viu y farán un' obra de caritat.

Comentari de un concurrent á las funcions dramáticas de *D. Ramon de la Cruz*:

—Vaya aquests xicots quan volen fer comedia fan corrida.

—Y ¿quán fán corrida?

—Fán comedia.

A la carta que 'l Papa ha escrit á Grevy, president de la República francesa, Edmond About, distingit escriptor, proposa la resposta següent:

«Sant Pare, deixeuvs de negocis temporals y dediquéuvs al comers ab los àngels, mentres trobin encare alguns milers de tanasis que hi creguin.»

Una caricatura del *Charivari*.

Un senyormolt poruch acosta un manyoch d' herbas aromàtiques encesas á un mapa que té perjat á la paret.

Lo lema diu:

«L' extrém de la precaució: sumigá 'l mapa d'Egipte.»

S' ha constituit una associació ab lo nom de *Pía Union del Corazon de María y San Francisco de Sales* á l' objecte de combatre la blasfemia.

Se proposan, segons diuhem, acudir á la autoritat per castigar als blasfemos.

Fins que 'l autoritat se 'ls tregui del davant dihen:

—Vagin al.... (aquí un renech.)

Anys endarrera, avants de la revo'ució, vá tractarse de posar en vigor las lleys contra la blasfemia; y no se 'n vá treure res.

En molts pob'les se feya la crida, dihen al final:

—Los carreters quedan exceptuats de las anteriors disposicions.

—Jo renego, sí, deya un obrer; pero es quant no tinch res per menjar. Per lo tant ja ho saben aquells senyors: si volen taparme la boca, que m' hi posin un llonguet.

Crech qu' es lo millor sistema.

Conversa:

—Esco'ti, fassa 'l favor de dirme perqué han hagut de nombrar á n' en Joan J. Prats, primer vocal de la Junta de Sanitat.

—A n' en Xana?

—Si senyor a n' en Xana. ¿Quins coneixements científichs té per ser vocal de una Junta de Sanitat?

—Coneixements científichs no crech que 'n tinga; pero pràcticament es lo constitucional mès grasso y rodanxouet que tenim á Barcelona. Just es donchs que 'l constitucional mès sà, pertanyi á la Junta de Sanitat.

Un telègrama de Londres diu que ha mort Metessa, rey del Àfrica central deixant la frío'era de 7,000 viudas.

Las qua's viudas com que ja son negras de natural y van nuas, s' estolvian lo traje de dol.

Un'altra curiositat. Los ministres del monarca difunt, seguint la costum estableerta, han sigut enterrats de viu en viu.

Si aqui á Espanya ho arreglessim aixís, no hi hauria tants aficionats á las carteras y la uació tindria més tranquilitat de la que avuy l' hi donan entre 'ls uns y 'ls altres.

Encare que aqui també simbòlicament als ministres los enterrém de viu en viu. A horas d' are en Sagasta ja té la terra al coll.

Un cás maravel'ós.

Lo marit té xeixanta cinc anys; la muller ne té xeixanta y acaba de tenir un fill.

Una senyora assombrada:

—Y diu qu' ell té xeixanta cinc anys?

—Si, senyora.

—Y la mare xeixanta.

—Xeixanta.

—Y donchs la criatura quina edat té...

En lo teatro de Novegats en lo tercer acte de *Otelo*,

fan los llampechs y 'ls trons que marca l' argument.

Una senyora que contempla l' e'pectacle al costat del seu marit, està tota neguitosa.

—Acompanyam á casa, Pere.

—Qué no 't trobas bè?

—Si; pero com fà aquesta tempestat... Are 'm recordo que he deixat los balcons oberts.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Car-me-los.
2. MUDANSA.—Bata, Beta, Bota.
3. ANAGRAMA.—Amor, Mora, Roma.
4. TRENCA-CLOSCAS.—San Martin de Provensals.
5. ROMBO.—

M O N
R O C A S
N A S
S

6. GEROGLIFIC.—Petit arcalde, grans patillas.

Han endavinat totas 6 solucions los ciutadans P. Mariner, Joan Trusas y N. M. P. 5. Dos liberals. 4, F. Anet y Ciutadà Pirandó. 3, Schetti 2, Un possibilista y Mariano dels Coloms; y 1 no més Borsimba.

XARADA.

Per beure té molta estima
prima;
Si una sorpresa se 'm dona
dich segona;
Quant lo sento 'm desespera
tercera.

Y disfruto en gran manera
perque soch amant del art.
cada cop que puch estar
en un prima-dos-tercera

PEPET SIMPÀTICH.

ANAGRAMA.

Lo senyor que sent total
porta total en la roba,
ó bè es desciuditat de tot
ó bè ho es la seva dona.

F. ANET.

TRENCA-CLOSCAS.

DE MARTORELL.

Formar ab aquestes lletres lo nom de una població marítima.

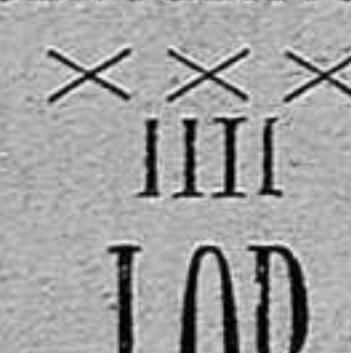
BARBERÀ DEL RECH.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, una consonant.—
2., un peix.—3., eyna de fuster.—4., ciutat de Catalunya.
—5., lo que 'ls polítics ambicionan.—6., un riu.—
7., una lletre.

NOY DE CAL FERÈ.

GEROGLIFIC.

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDÈNCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas o endavallades dignas d' insertarse 'ls ciutadans Borsimba, Un Tapé y F. de T., Ciutadà Pirandó, Arrenca Querxalis y Galindo.

Les demés que no s' mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Guacamaya, J. Butipelas, Un Factor, J. M. F. de Petits, Tiritaina, P. Falu y August.

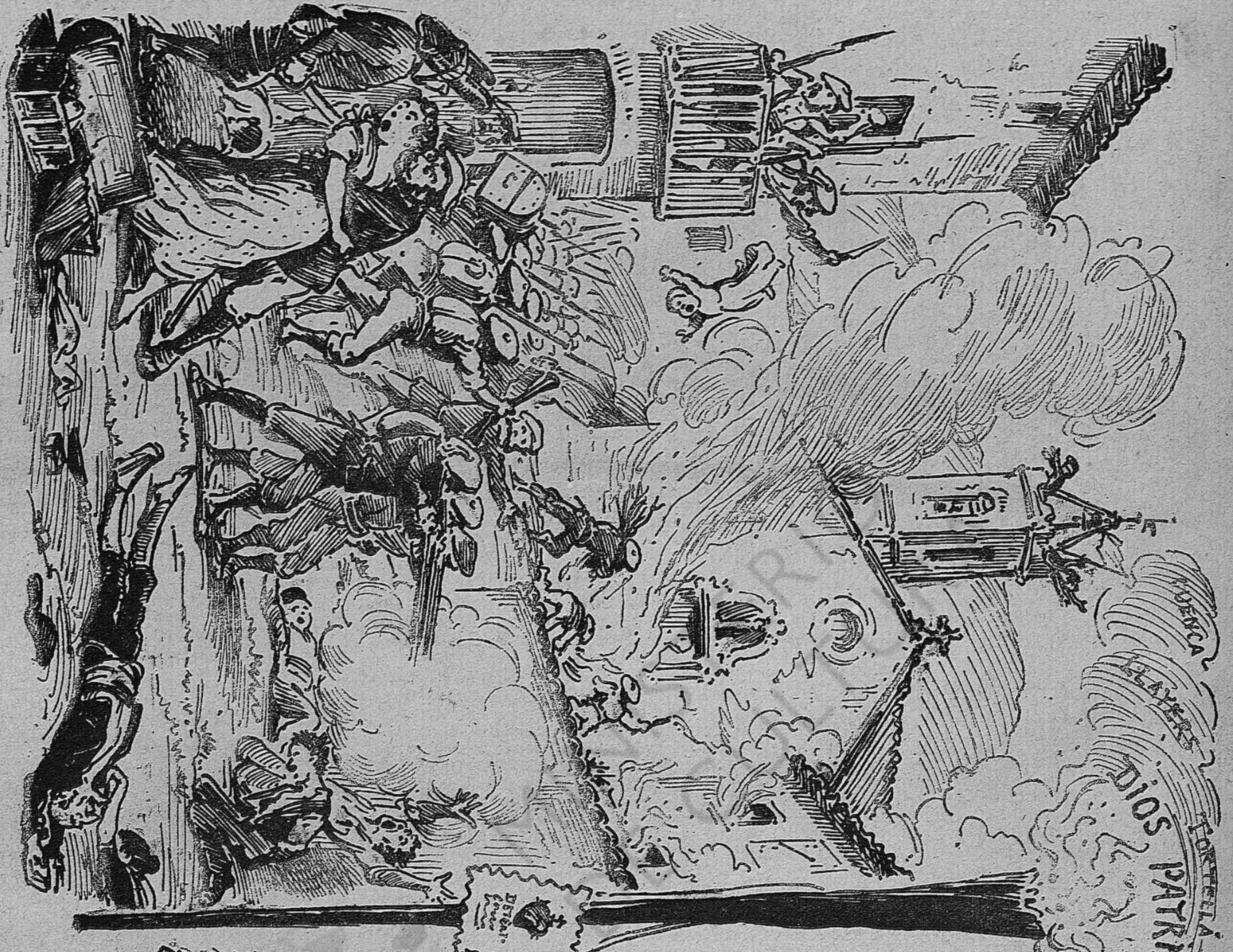
Ciutadà Sacheta: Insertarem logogràfic y geroglific.—Ciutadà Pirandó: Id. anagrama, trenca-closcas, rombo y tres de silabas.—Un tapé y F. de T.: Id. tot lo que 'nsenvia qu'esta molt bò.—F. Flos:

La poesia d' aquella setmana es fluxerà.—F. Anet: Hi anirà l' geroglific.—Dos liberals: Id. tres de silabas.—M. Ferrer y P.: Id. un rombo.—Noy Gran: Id.—Un bollit: Id. trenca-closcas.—Josepet de Vilanova: Publicarem un logogràfic.—Nas de punta anglesa: Id. tres geroglifics.—Mariner Català: Id. trenca-closcas y gracies per la noticia.—E. R. (Torregrossa): Queda complacut.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

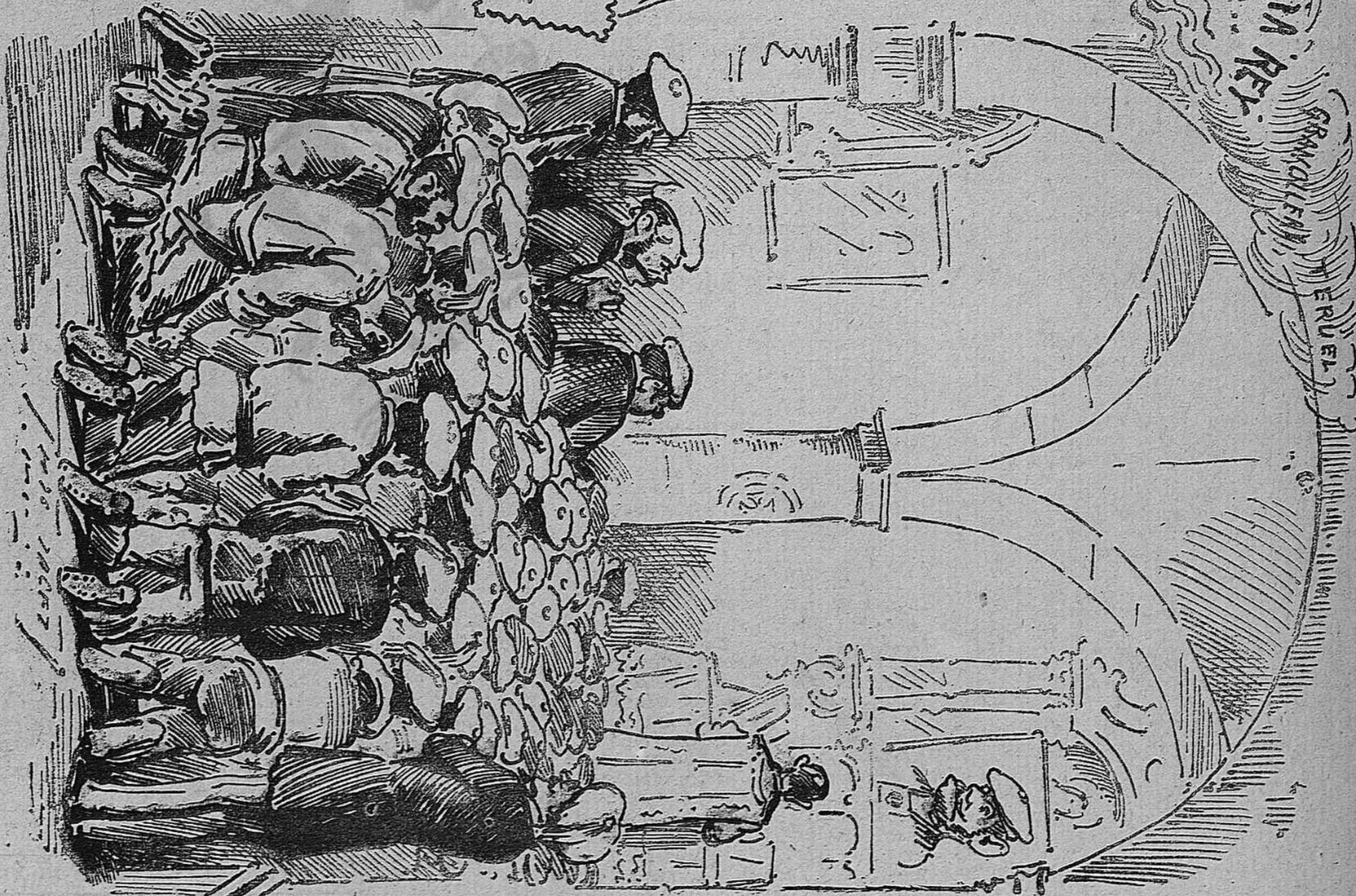
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

DE 1872 Á 1876.

Després de tanta *jarrana*,
de matar als fills y als pares
fent mil actes criminals;

1883.

Carcundas, alai a Santa Anna
a pregar pels pobres fravés
víctimas dels liberals.